

ΜΙΑ ΠΑΛΗΝΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΕΠΛΟΣΚΕΠΑΣΤΗ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Τι διηγείται σ' ένα βιβλίο του ο αυτοκτενήσας Ροδόλφος της Αυστρίας. Το μυστηριώδες, άλλ' άγαπημένο άντρώγυνο της Κερκύρας. Ο Νικόλαος Πιέρης και ή όμορφη γυναίκα του. Μία ειδυλλιακή ζωή στο χωριό Ύψος. Όπου ή φύλακίς της μικρής Άσπασίας λένε άρκετά πράγματα. Η Ναζλή και τί παρξάνε φερσιματά της. Ο ρολος ενός μαύρου Άράπη. Ο θάνατος της Ναζλή και ή εξαφάνισις του Μεχμέτ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΦΑΛΩΣ οι παλαιότεροι θα θυμούνται τον τραγικό έξοικο Ροδόλφο, του Διάδοχο του Αυστριακού θρόνου, ο οποίος αυτοκτόνησε με την ώραία φίλη του Βερτορα, υπό συνθήκες που άναστατόσαν τότε την Ευρώπη. Δουπόν, ο Ροδόλφος ήταν μανιώδης ταξιδιωτής, άγαπούσε ιδιαίτερος την Κέρκυρα και κάποτε, στα 1880, έμεινε ένα καλοκαίρι στο όριο αυτό έλληνικό νησί. Έκει έγραψε ένα ενδιαφέρον ταξιδιωτικό βιβλίο, άμετάφραστο στην Έλληνική.

Μέσα στο βιβλίο αυτό υπάρχει ένα πολύ περιεργό κεφάλαιο, στο όποιο ο Ροδόλφος διηγείται μία δραματιζομένη Κερκυραϊκή ιστορία, που την έμαθε από γέγονος εύγενεις του νησιού. Θα τί μεταφέρουμε εδώ με όλη τί δυνατή συντομία :

«Σέ μία γραφική πλαγιά του βοιωού Παντοζωράτου βρίσκεται το χωριό Ύψος. Έκει, κατά τίς άρχάς του

17ου αιώνος, κατοικούσε ένα νεαρό άντρώγυνο, που έλάστιζε και αιώτις τους Κερκυραίους με την όμορφιά του. Ελατρείοντο σάν περιστερία, εύεργετούσαν άφθονα τους γύρω χωρικούς και κατεγίνοντο να καλλιεργούν τόν έλαιόνα τους, τ' άνθη τους και τί λαχανικά τους. Αυτό έφύνηταν και τί χωμαδιάς της παλαιάς και τίς όλογορα σινιάς, που σώζονται ως σήμερα.

Τό ζευγάρι αυτό ήταν Ξενοφρόμενο. Έγραψαν στην Κέρκυρα στις 18 Μαρτίου 1704 μ' ένα βενετσάνικο καράβι. Ο Άνδρας έπεσκέφθη άμέσως μόνος τον Έντο δισυχητή της νήσου και τού έδειξε τό θερμό συστατικό έγγραφο τού έν Κωνσταντινουπόλε προσκευτού της Ένετικής Δημοκρατίας. Στο γραμμα αυτό ο προστατεμένος του προσκευτού έσημειώνοντο ως Νικόλαος Πιέρης, Έλληνας, από τό Φανάρι, ο όποιος έπρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στην Ένετία και ήταν άξιος της εύγνωμοσύνης της. Φαίνεται όμως ότι πλην τού συστατικού αυτού —τό όποιο άπληθύνοντο ως τίς άρχάς της νήσου— ο Νικόλαος Πιέρης έδωσε και άλλο γραμμα στο διοικητή, έντελής ήμισυαυτικού. Σ' αυτό δέ άνεφέροντο οι λόγοι που άνάγκασαν τού ζεύγους Πιέρη να φύγη από τί χώρα τού Σουλτάνου καρβάρ και βενετσάνικο πλοίο. Ήταν φανερό, ότι στη φυγή αυτή ύπήρχε μυστήριο, γιά τό όποιο όμως κανείς στην Κέρκυρα δέν ήξερε τίποτε.

Ο Πιέρης με τί γυναίκα του, στην άρχή εκάθησαν σ' ένα μέτριο σπίτι τίς πόλεως κ' έζησαν βίο ήσυχο και περιωρισμένο. Ύστερα όμως από λίγον καιρό άπεράσαν ν' αποταρξθώντο στην Έξοχή κ' εδιέλεξαν τό χωριό Ύψος. Από τούς έπιτρόπους λοιπόν της εκεί εκκλησίας Άγιος Άρσένιος άγόρασαν άρκετή έκταση γης που έφτανε ως στη θάλασσα και έχτισαν τί βίλλα τους. Την έχτισαν σε ρηθμό Ξενοπότη γιά την Κέρκυρα, όχηρή σάν τί πέτρινα μέγαρα τού Πέραν και τού Γαλατά. Τά έρείκια τί σώζονται άκόμα και σήμερα από την πλαγιά ως στην θάλασσα...

Ο Νικ. Πιέρης έφρόντισε και γιά την εκκλησία τού χωριού Ύψος. Την εκανωφόρωσε, την έστάλισε κ' έμεινε διοικητής κ' εύεργέτης της σέ όλη του τί ζωή...

Όταν τό ζεύγος άποθίβησε στην Κέρκυρα, είχε μαζί του κ' έναν ύπρηκτή Άράπη. Αυτός μόνος κατάδικσε μαζί τους σπίτι. Συναχά όμως ο Πιέρης κ' ή γυναίκα του άναγκάσανταν να παίρνουν εργάτες χωρικούς γιά τήν καλλίεργεια τού έλαιόνα και τού άμπελιού που άγόρασαν άργότερα. Στους εργάτες αυτούς δέν έπέτρεπαν να μπουν στο σπίτι, τους κρατούσαν σέ άπόσταση και τούς χρησιμοποιούσαν μόνο γιά τίς άγροτικές τους δουλειές.

Μετά δύο χρόνια, ή νεαρή κυρία Πιέρη άφρόσισε και παρουσιάστηκε άνάγκη να πάρουν ύπρηκτήρια. Προσέλαβαν λοιπόν ένα κορίτσι όφρανο,

Άσπασία τ' όνομά του, τό όποιο με τον καιρό τό αγάτησαν και τό κράτησαν γιά πάντα σπίτι τους.

Η Άσπασία όμως ήταν τρομερά φίλαρος. Άτ' αυτήν ή γυναίκαε τού χωριού έμαθαν ότι ή κυρία της λεγότανε Ναζλή και με τ' όνομα αυτό την έφώναζε ο άντρας της και ο μαύρος ύπρηκτής της Μεχμέτ. Ότι ποτέ της δέν την είχε ίδει νά κίνη τό σταυρό της σάν χωριατινή κτλ. Όλα αυτά έσκανάβλιναν τίς φίλοισίεργες Κερκυραίες. Έπειδή όμως ή Ξενοφρομένη άφρόντισα έκανε πολλά καλά στους φτωχούς, γρήγορα λημονήθηκε ή πότι αυτή έκαλήζε μέσα στη γενική άφοσίαι και εύγνωμοσύνη.

Η μυστηριώδης γυναίκα τού Πιέρη έθωνε επίσης έξω με σκεπασμένο πάντα τό πρόσωπο. Δέν είχε καμιά σχέση με τούς χωρικούς και όταν ήθελε να στείλη βοήθημα, τό έστειλε με την Άσπασία ή τό Μεχμέτ...

—Είπε όμορφη; ρωτούσαν ή χωρικές την Άσπασία.
—Όμορφη; Σάν Παναγία! Έλεγε ή ύπρηκτήρια που την ύπεραγαπούσε και διαβεβαίωνε ότι ή κυρία της δέν θα ήταν μεγαλειότερη από 18 χρονών.

Οι κάτοικοι τού Ύψους έφτασαν άποτό στο σημείωμα, ότι όλα αυτά ήσαν άποτελέσματα ζήλειος. Ότι δηλαδή ο Πιέρης, ζήλειώντας τή νεαρή και όμοια γυναίκα του, την κρατούσε κλεισμένη ή την άνάγκασε νά βγάινη με τό πρόσωπο σκεπασμένο, και την έκανε άκωνόννητη. Η κοινόλογη δουλειά παύσανταν την κυρία της ειθαλαστή, με γερό τό κορμί, έαυθή, με βαθυγάλαζα μάτια, ροδίνα μάγουλα και γελία. Η Ναζλή μιλούσε εύκολα και χωρίς Ξενηκή προφορά τά Έλληνικά, όταν όμως εκουθενούζε με τόν άντρα της και τό Μεχμέτ, μιλούσαν μιά άλλη γλώσσα, άκατανόητη στην Άσπασία.

Και ο Μεχμέτ ήξερε Έλληνικά, δέν έχρονε όμως τό Ξένο τον όνομα κ' έλεγε ότι ήταν Μουσουλμάνος.

Ο Νικόλαος Πιέρης γρήγορα έγινε γνωστός σέ όλη τί χώρα γιά τί δραστηριότητά του. Εμφημέριτος ως ένθουσιώδης κληρικός, ως τοιμηρότατος θαλασσοπό, ως επιτήδειος στο ψάρεμμα. Και οι εργάτες τών κτημάτων του ήλαν να κάνουν με τίς γνώσεις του και τί δεξιότητά του στις γεωργικές εργασίες. Οι παπάδες τού Άγιού Άρσενίου έλεγον επίσης ότι ο Πιέρης ήταν γερά διαβασμένος. Ήτανε άκόμη φίλη, ότι ο Νικ. Πιέρης είχε συγγενικούς άνεκδότην έργου περι Άνατολής, άλλ' ότι τά χειρογράφα του τά έχρισε στο Παρίσι, στην άνωμισιουπύλα της Γαλλικής Έπαναστάσεως... Ήταν μέτριος τό άνάστημα, είχε όσην νεφρώδες και μαύρα σγονορά μαλλιά. Τά μάτια του ήσαν άλλωστε σέ όλη τί ζωή του σέ άποκαταστάση, είχε όσην μαύρα και μαύρα μάτια, αλλά καμιά φορά κάπως άθάβια, κ' ένόμιζες ότι θέλουν να ξεφύγουν τόν αντίβλέποντα γιά να μιν προσδώσουν κάποιο μυστικό της ψυχής του.

Ο Νικόλαος Πιέρης είχε εξεγείσει πολύ την περιέργεια με την μυστηριώδη εμφάνισις του στην Κέρκυρα και με την όλη ζωή του. Άς σημειωθεί δέ ότι τού άρσε —άκόμα και σέ μέρες όχη γιορτάσιμης— νά παρουσιάζεται λαιμάρ ντυμένος, να βγάινη, στο κινήρι με φανταχτερές στολές, σάν μεσαιωνικός πυρογοδεσπότης, άκολοφούσιων από δύο όφρατα λαγονικά. Τότε ή πελοποκίεστη Ναζλή στεκοταν σάν έξοχότη τίς βίλλας και τόν άποκαυετούσε, κοινωνώντας μάν άσχη βεντάλια, γαυρισμένη με πλατεία νταντέλλα...

Κατά τό βράδι, όταν ο Πιέρης έφώναζε από τό κινήρι, εσάλλιζε από μακριά με τό κινήγετικό κέρας και ή Ναζλή έπρόβαινε να τον ύποδεχθί με την άρχαλιά άνοχητή. Και ή τρομερή αυτή άφοσίαι συγκαθοίσε τόσο τούς εύιάσθητους Κερκυραίους χωρικούς, ώστε να παραβλέπουν τό μυστήριο της ζωής τους.

Έξαρνα, κατά τόν χειμώνα τού 1715, διεδόθη στο χωριό, ότι ή όμορφη πυρογοδεστρια έπεσε βαρειά άρρωστη... Μερικές γυναίκες εξήτησαν να την

ΣΤΙΧΟΙ

Θυμμένη γέρονι ή σκέφι μου
όπως της ίταίς τα κλάνα,
γοργά διαβαίνουσε τά χρο-
νια μου
όπως τα μαύρα κελιδόνα.
Την ψυχή μου άλλον ήχο να
(βγάλλη
ή θλίψη δέν την όφρασε ή
λαμία
και γιά τραγουδι άπόμεινε
(σ' ευέ
τό μοιρολόι στον όχο απ'
(τά καλλία.
ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

Κατά τον Πανευρωπαϊκό πόλεμο, στο Ρωσικό μέτωπο, έλειπα από μία άτυχη για τους Γερμανούς μάχη, κάποιος Γερμανός πρίγκιπας ο οποίος είχε χάσει το σώμα του, πήρε τους λιγότες στρατιώτες που του είχαν απομείνει και ξεκίνησε μαζί τους για να συναντήσει τα άλλα Γερμανικά στρατεύματα.

Ήταν χειμώνας κι έκανε φοβερό κρύο. Όλη η γη ήταν σκεπασμένη από χιόνι. Έκπλες αυτού όμως οι αποχωρούντες Γερμανοί έστεφοντο έντελώς τροφίμων και πεθαίνανε στο δρόμο από την εξάντληση.

Κατά το βράδυ, οι ταλαιπωρημένοι στρατιώτες έφρασαν μαζί με τον άρχηγό τους σε μία μουσχορεσμένη καλύβα, η οποία όσotόσο θα μπορούσε, άποσπάρτε να τους προφυλάξει από το χιόνι και τον τρομερό άνεμο.

Μόλις λοιπόν μπήκαν μέσα έπεσαν όλοι κάτω εξαντλημένοι και σχεδόν λιπόθυμοι γιατί είχαν άρκετες ημέρες να γάνε.

Παρ' όλ' αυτά, οι φιλότιμοι στρατιώτες δεν μπορούσαν να κλείσουν μάτι βλέποντας τον πρίγκιπα τους, ο οποίος είχε μεγαλώσει στη χλιδή και δεν ήταν συνηθισμένος σε σκληραγωγίες, να κοιτάει σε μίαν άρη χωρίς στέκασμα, πενσιμένος και κατάκοπος.

Κατά τη διάρκεια της αποχώρησης είχαν εκτιμήσει άρκετά την καρτερικότητά του και την ανδρεία του και γι' αυτό τον άγατούσαν υπερβολικά.

Στο τέλος, όταν είδαν ότι άποκοιμήθηκε, σηκώθηκαν ήσυχα-ήσυχα και τον έσκεπασαν καθέννας με το μανδύα του, χωρίς αυτός να τους άντιληφθεί.

Όταν ξημέρωσε και ζήτησε ο πρίγκιπας, στην άρχη νόμισε πώς βρισκότανε μέσα στη άνάτορά του, τόσο ζεστό έννοιωθε το περιβάλλον.

Όταν όμως άνοιξε τα μάτια του, είδε ότι γύρω του ή γη ήταν σκεπασμένη με χιόνι και ο άνεμος σφύριζε μανιωμένα, μπλώνοντας άνάμεσα άπ' τις χερμαδιές στην καλύβα και θμηθίθηκε την τραγική θέσι του. Παραξενευμένος όσotόσο γιατί δεν άκουγε τους στρατιώτες του, σηκώθηκε και πήγε κοντά τους για να ίδη τι κάνουν.

— Περιεργο πράγμα! είπε. Κοιμούνται άκομα!...

Τους έρόναψε κατόπι, μα αυτοί δεν του άποκριθήκαν. Τους έσοκούντησε, μα δεν έσάλευσαν.

Όλοι ήταν ξαπλωμένοι κάτω χωρίς τις μανούδες των. Τι συνέβαινε λοιπόν;

Γύρισε τότε πρὸς το μέρος όπου κοιμότανε ο ίδιος και κατάλαβε πού τι είχε συμβεί...

Οι δυστυχισμένοι στρατιώτες, για να τον προφυλάξουν, όπως είδαμε, από το κρύο τὸν είχαν σκεπάσει με τις μανούδες των κι' αυτοί είχαν πεθάνει όλοι από την τρομερή παγωνιά!...

□ □ □ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ □ □ □

έπισκεφθούν, αλλά βρήκαν την πόρτα κλειστή...
 Μετά όχτώ μέρες σκορπίστηκαν στο χωριό ειδήσις θλιβερή, πού καταλίπτησε τους πάντας. Η ώραία Ναζλή είχε πεθάνει, και ο άντρας της την έθαψε την ίδια μέρα. Ο ίδιος μάλιστα είχε σκάνει τὸν τάφο της, κάτω από τις χερμαδιές, πού ή πεθαμένη τις είχε πολύ φιγατήσει... Την έβαλε με τα ίδια του τα χέρια στο λάζκο, και κλαιγοντας έθριβε το χώμα επάνω στο λειψανά της...
 Επάνω στὸν τάφο της γυναίκας του ο Νικόλαος Πιέρης ούτε πλάκα έβαλε ούτε Σταυρό, αλλά μόνο λουλούδια έφύτεψε. Και κάθε πρωί και κάθε βράδυ έπιγάνε και τα πότεις με τα δάκρυά του...
 Άλλ' οι κάτοικοι του Κεραυραϊκού χωριού έπροσέξαν ιδιαίτερους μα λεπτομέρειες: "Οτι δηλαδή την ίδια μέρα του θανάτου της Ναζλής, ο μιστηριώδης εκείνος Μεζμέτ, είχε γίνει άφαντος... Η εξαφανίσις αυτή τὸν άράχη του έτάραξε τὸν Πιέρη. Κι' άσφάτους, την Άλλη μέρα, καθέβηκε στην πόλι, έψαξε παντού, δεν τὸν εϊβηκε, εϊδοκίρησε την Άστρωμαία, αλλά και αυτή δεν μπόρεσε ν' άνακαλίψη τι άπέγινε ο Μεζμέτ-άραψης.
 Ο Πιέρης έγίρσις στην έπαυλι του ταραγμένος. Μπορούσε κανείς να πη ότι ή λύση του για το θάνατο της πολυγαμημένης του Ναζλής ήταν ίση με την τραγική του για την εξαφανίσις του Μεζμέτ πού είχε κάθε λόγο να τὸν θεωρή πιστό και άφοσιωμένο.
 Τι είχε γίνει ο Μεζμέτ; Τι μιστηρίο σκεπάσε τὸν Πιέρη και την ώραία Ναζλή; "Ολ' αυτά θα τα ξεηγήσουμε στο προσεχές φύλλο, τελειώνοντας την περιεργή αυτή ιστορία και διηγούμενοι συγχρόνως την τραγωδία τὸν Πιέρη πού κατετάραξε και καταστργνήθηκε τὸς Κεραυραϊούς την έποχή αυτή.

Ο κ. Γεηγ. Σενόπουλος (Σκίτσος τὸν κ. Τάσου)

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΚΟΡΗ.—Κι' ο Αίγιος ποιήτανε βροσός στα χρόνια τα παλιά ξεγέλασε πενάτομο χωριτά βασιλιά!
 ΔΑΦΝΙΣ.—Γιατί δεν λές ένα φίλι πὸς ήταν ή αιτία;
 ΚΟΡΗ.—Ένα φίλι, και τί θα πη; Δεν είχε κι' άμαρτία.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Άν δεν τὸ ξεησε το φίλι, να σου τὸ μάθο στάσου.
 ΚΟΡΗ.—Σύρε, βροσέ... Τὸ σφουγγίσι! Δεν είσαι στά σωστά σου.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Σφουγγίσε σύ να χείλη σου κι' έγω να τα φίλο.
 ΚΟΡΗ.—Είσαι καλύτες για να φίλις τα γύδια σου, θαρρό.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Μήν τα παίνεις να κλίλη σου, και γυήγορα πενούνε.
 ΚΟΡΗ.—Καί τα σταφύλια τα χροσά πολύ σαν γινωθόννε γλεζές σταφίδες γίνονται. Κι' άν τάχατες χερσση το ρόδο, από τα φύλλα του τη μουδιά θα χάση;
 ΔΑΦΝΙΣ.—Πάθε άποκόσω άπ' τις έλιές, δυό λόγια να σου πω.
 ΚΟΡΗ.—Και πὸν με γέλασες κι' αυτά τα λόγια σου τα δυό.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Πάθε άποκόσω άπ' τις ίτιες, ν' άκούσις τη φλογέρα.
 ΚΟΡΗ.—Σύρε, βροσέ, μανόσος να τα τραγουδήσις πέρα.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Φοβάσαι από τὸν Έρωτα;
 ΚΟΡΗ.—Έσένα μη σε μέλει, και με φίλιγει ή Άρτεμις άπ' τα χροσά του βέλη!
 ΔΑΦΝΙΣ.—"Ο,τι κι' άν κίνης, δεν μπορείς, θα τσακωθής μια μέρα, σαν όλες με τη χεί σου και το δικό σου άνεμο!
 ΚΟΡΗ.—Άν ήθελα, με ζήτησαν τρανοί μες άπ' τη χώρα.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Με τὸς τρανούς κι' έβυενα λογάρισε με τώρα!...
 ΚΟΡΗ.—Μ' έμει μη χάνις τὸν καιρό, βροσόπολο καιμένο, γιατί είμαι ελευθερο πουλι και στο ζυγό δεν μταινω!
 ΔΑΦΝΙΣ.—Τι μέρες θα περάσουμε τα δυό μας ζηλειμένες!
 ΚΟΡΗ.—Έχω άκούστά, τὸς άντρες τον φοβούνται ή παντοσιμένες.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Οι άντρες τις γυναίκες των, θέλει να πης, φοβόνται.
 ΚΟΡΗ.—Μά πόνους έχει ή παντοριά και δεν πολιβασιπώνται, και γάναται τὸν ζωοσιανό σαν παντοσιπὸν ή χεί!
 ΔΑΦΝΙΣ.—Να μεγαλώση θα τη δῆς στο κάθε σου βλοστάρι!
 ΚΟΡΗ.—Κι' άν γίνω ταίρι σου, σαν τί γεγάλο θα μου κίνης;
 ΔΑΦΝΙΣ.—Τὸ σάβλο, τη φλογέρα μου και τὸ μαντρι της στήνης.
 ΚΟΡΗ.—Όραίσου μου πὸς ύστερα δεν θα με παρατήσις.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Στὸ φως μου τ' όραίζομαι, κι' άν σύ μου τὸ ζήτησης.
 ΚΟΡΗ.—Έχεις, βροσέ, γύδια πολλά και σπιτύλο σαρμένο;
 ΔΑΦΝΙΣ.—Έχω για σένα σπιτύλο, κοπάδι έχω θεριμένο.
 ΚΟΡΗ.—Μα σαν το μάθι ο γέρος μου πατέρας, τί θα γίνω;
 ΔΑΦΝΙΣ.—Φτάνει ν' άκούση τ' όνομα μονάκι πὸς σου δίνο!
 ΚΟΡΗ.—Δείξε μου πὸνα το μαντρι τις στάνες να ξανοίξω.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Βόσκατε, γύδια, στην καλή χωρά σας για να δείξω.
 Βλέπεις έκεινο τὸ στρατι πὸν γάναται όλοισια εκεί στα βρογολιγερά, στα μαύρα κναιράσια!...
 ΚΟΡΗ.—Τι κίνεις μες στὸν κόρφο μου; Θε να φρονάξω τώρα!
 ΔΑΦΝΙΣ.—Άσε να δῆς πὸς γίνονται τα μηλα όρα την όρα.
 ΚΟΡΗ.—Πάρε τὸ χεί σου, βροσέ, και νοιώθη μου λαχτήρα.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Είσαι μικρόλογο πὸν και τρέιεις, κατηγόρα.
 ΚΟΡΗ.—Πάμε άπ' τὸν φράχτη... Πάμε χεί κοντά στα πρόβατά σου.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Σου στρώνω μαλακά προδιά για τα φορημάτα σου.
 ΚΟΡΗ.—Άπ' τὸ χροσά ζωνάκι μου τράβα τὸ χεί άπάτος.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Στην Άφροδιτη τάνια μου πρώτη προσά θα δώσω.
 ΚΟΡΗ.—Στάσου, γιατί μου γάνηκε πατημασιά εκεί πέρα.
 ΔΑΦΝΙΣ.—Άλοφνε την άγάτη μας ή λεινές στὸν άνεμο!
 ΚΟΡΗ.—Πὸ, πὸ, στ' άγκάθη θα γενοντ τα ρουχα μου κοιροέλι!
 ΔΑΦΝΙΣ.—Έγω καλύτερα άπ' αυτά σου κάνω, μη σε μέλει.
 ΚΟΡΗ.—Έτσι το λέγεις, κι' ύστερα, το ξερο, θα μ' άφήσις.
 ΔΑΦΝΙΣ.—"Ο,τι κι' άν θέλης, ζήτησε και θα τ' άποχτήσις.
 "Ολες για σένα τις κοπάδι τις γίδες τις θεριμένες.
 ΚΟΡΗ.—"Ω Άρτεμις, τα δάση σου δεν είχε για παρόθεις!

Μεταφρ. ΑΛΕΚΟΥ ΦΩΤΙ-ΑΔΗ.